

A photograph of a winter forest. The ground is covered in a thick layer of snow, and the trees are heavily laden with snow. The trees are mostly evergreens, and the branches are bare and white. The lighting is soft, suggesting a bright day. The overall mood is peaceful and serene.

EEN GELE KERST

S.A.M.

Dit boekje is een van zeven nieuwe kerstverhalen uit Wageningen. Met dit project geeft ZinZin Wageningen – cultureel centrum zonder vaste verblijfplaats – op een verbindende manier vorm aan de kersttijd van 2021 in de bblthk.

Wageningers dragen op verschillende manieren bij aan deze nieuwe kerstverhalen. Het begon met een verzoek aan alle inwoners: vertel ons wat deze kerst voor jou betekent in de vorm van een foto, tekening of schilderij. Deze afbeeldingen vormden de inspiratiebron voor zeven amateurschrijvers uit alle hoeken van de Wageningse samenleving, die samen een schrijfworkshop volgden. Het beeld dat de schrijver van dit verhaal koos, staat op de voorkant van deze kaart.

Foto omslag: Marcus Hemminga

Een gele kerst

De zware houten deur van het boshuisje viel in het slot. De man liep het bos in, op weg om wat hout te sprokkelen voor de haard. Het was eerste kerstdag, de wildstoof stond net te pruttelen op het oude fornuis en hij had zijn favoriete whisky uit het voorraadhok gehaald. Daar ging hij dadelijk helemaal alleen van genieten. Geen prutserige kerstversieringen, geen tantes die vragen stellen en bovenal: geen verwijtende blikken wanneer je in je onderbroek aan de kersttafel zit. Precies zoals hij het graag had.

Tevreden stapte hij over het ijzige pad. Het was prachtig in het bos. De dennentakken hingen naar beneden als oude mannetjes met een sneeuwbochel. Over de paddenstoelen en de bevroren hondendrollen lag een dun wit laagje. Het leek net op de cliché kerstkaart die hij van z'n tante had gekregen. Het wit werd enkel onderbroken door een paar rode hulstbessen.

Verderop sprong een hert snel de bosjes in. De winterzon scheen door de takken en maakte het geheel letterlijk oogverblindend. Het enige geluid dat hij hoorde was het knisperende ijs onder zijn legerlaarzen en het driftige

gekwetter van de vogeltjes die niet op vakantie waren. Hij kneep zijn ogen vanonder zijn dikke wenkbrauwen toe, op zoek naar sprokkelhout. Een koud briesje blies door z'n wilde baard, waar ijskristalletjes in waren ontstaan. Hij was altijd heel tevreden met z'n uiterlijk. Veel borstelig gezichtshaar, daar zijn vrouwen dol op.

Bij het gekwetter van de vogels mengde zich een tweede paar voetstappen. Vanachter een rij dikke beuken zag hij een heel lekker wijf verschijnen. Onder haar roze fleecjack waren de contouren van twee grote kerstballen te zien en haar lange, blonde haren wapperden lonkend zijn richting uit. Om haar wiegende heupen zat een gouden riem. Verlekkerd nam hij haar in zich op. Hij schraapte zijn keel en keek haar aan. Haar blik trof de zijne.

Hij trok verleidelijk één wenkbrauw omhoog. "Hee, waar gaan die mooie benen zo alleen naartoe?"

Op haar gezicht verscheen een uitdrukking alsof ze de oude rookworst achterin z'n koelkast had opgegeten. Ze sloeg een zijpad in liep snel weg. Die voelt zich zeker niet lekker, dacht hij. Jammer, maar ik kom haar vast morgen weer tegen. Gek genoeg leken de vrouwen die hij ontmoette zich vaak niet lekker te voelen.

Zelfvoldaan stapte hij achter een beuk en piste er tegenaan. Waar zijn plas de boom raakte smolt de sneeuw weg. Plots klonk het geklater harder. Hij keek naar beneden en zag een tweede, kleinere straal tegen zijn

schoen spetteren.

Woedend draaide hij z'n hoofd om, maar er was niemand. Of toch wel? Verder naar beneden keken twee nieuwe ogen hem indringend aan. Dit keer achter een spitse snuit vandaan. Daar stond een klein, wit gevlekt hondje, de poot omhoog. Zijn bek hing open, het leek wel of hij hem aan het uitlachen was.

"Rotbeest!"; bromde hij. Onwillekeurig voelde hij een mondhoek omhoog trekken.

Het hondje sprong tegen hem op, maar werd halverwege naar achter getrokken. Aan zijn leren riempje zat een touw, slordig vastgeknoopt aan een jonge beuk. De man fronste en liet een brommend geluid horen. Met z'n koude vingers maakte hij het touw los.

"Vooruit, maak dat je wegkomt!" grauwde hij tegen de hond.

De hond ging zitten en keek hem scheef aan.

"Vort, weg!" Nu zette de hond het op een rennen, in de richting waar zijn toekomstige scharrel net verdwenen was. Hij keek het hondje na en even voelde hij een gekke steek in z'n maag. Misschien had hij ook iets fouts gegeten. Met dat hout sprokkelen wordt het niks meer, dacht hij. Op weg naar huis probeerde hij zich te verheugen op zijn heerlijke kerstmaaltijd, maar het stekende gevoel werd steeds erger. In de whisky kreeg hij alleen maar meer zin.

Aangekomen bij de voordeur pauzeerde hij even en keek achterom, het was inmiddels gaan schemeren. Het bos zag er nog steeds prachtig uit. Zijn ogen dwaalden onwillekeurig langs de bosrand. Niks dan sneeuw en bomen. Hij draaide de deur van het slot en liep naar binnen. Onder zich hoorde hij een licht getrippel. Het hondje stond al te kwispelen bij het fornuis, met zijn neus richting de stoof. Aan het riempje van de hond blonk een roze hartje met een gouden randje. De man voelde een grote grijns opkomen achter zijn baard. Hij schepte een groot bord vol stoof en zette het op tafel. Vervolgens pakte hij een tweede bord stoof dat hij op de grond plaatste voor zijn kleine gast.

Ik wil je vertellen dat:

*Nu is de beurt aan jou.
We hopen dat de kaart je
inspireert om iemand met
dit verhaal een persoonlijke
boodschap te sturen. En als
je de boodschap leest: voel de
verbinding en vier de kerst op
jouw manier!*

Sophie Anna Mulder schrijft meestal om zichzelf beter te begrijpen. Sinds een tijdje schrijft ze ook korte fictieverhalen bij Schrijfclub Wageningen. Momenteel studeert Sophie plant-biotechnologie, maar ze heeft ook interesse in filosofie. Haar thesis gaat over hoe schimmels ons kunnen leren de verbondenheid met de natuur terug te vinden. Je kunt haar volgen op instagram (S.A.M.).

